

RADU F. ALEXANDRU

Radu F. Alexandru (n. 12 iulie 1943, București) este un dramaturg, prozator și politician român. Este licențiat al Facultăților de Matematică și de Filosofie. A urmat cursuri post-universitare de regie de teatru, fiind de asemenea doctorand în estetica filmului (anul II), UNATC. Profesor - asociat Universitatea Națională de Artă Teatrală și Cinematografică (UNATC); membru titular al Uniunii Scriitorilor din România; membru PEN-CLUB România; membru titular al Uniunii Cineaștilor din România; secretar general al Asociației Ziariștilor Liber-Profesioniști; Vicepreședinte al Asociației culturale de prietenie România-Israel; membru fondator și director-executiv, al Fundației „Forumul pentru starea Culturii”. De asemenea este realizator de emisiuni de televiziune și radio și are o constantă activitate publicistică.

A debutat în literatură în anul 1967 în Revista „Gazeta Literară”, în proză în 1971 cu volumul „Cu fața spre ceilalți” (Editura Eminescu, București) și în 1974 în dramaturgie cu piesa „Umbrele zilei”, la Teatrul „Victor Ion Popa” din Bârlad.

Piese sale „Dilema”, „Dinu”, „Saltimbancii”, „Mansarda”, „Iubiri”, „O șansă pentru fiecare”, „Omul care face minuni”, „Privind în jur cu ochi fără lumină”, „Nimic despre Hamlet”, „Domnul Sisif” sunt jucate pe parcursul anilor pe scenele teatrelor din București (Național, Nottara, Bulandra, Mic, TES) și din țară.

1. Considerați că România de azi este diferită de cea anterioară anului 1989? Din această perspectivă, se poate vorbi, din perspectiva dumneavoastră, de o magistratură de dinainte de 1989 și de una de după 1989?

Cu siguranță, România de azi este diferită de cea dinainte de 89, prin realitate, dar, mai ales, prin potențialitate. Afirmatia este succintă și ar reclama largi explicații. Mă voi rezuma doar la câteva cuvinte. Tot ce însemna viața cotidiană în regimul Ceaușescu însemna repetarea diurnă a unei existențe în care orizontul de așteptare era complet obturat. Puteai să ai anumite satisfacții: profesionale sau materiale, dar toate într-un spațiu strict controlat și sever limitat. Niciodată nu ai fi putut să spui: „Știu asta este limita maximă a posibilităților mele”. Lucram la comandă, trăiam la comandă, ne duceam zilele într-o monotonie pe care, probabil, nici măcar nu o mai conștientizam.

Azi suntem liberi. Ce înseamnă această libertate, ce gust are, cum se poară, la ce folosește și, mai ales, câți dintre noi, au nevoie organic înseamnă un lanț de întrebări grave, cu răspunsuri, mă tem, nu dintre cele mai îmbucurătoare.

Cred că diferența majoră între justiția ante și post 89 e că înainte de 89 dacă primeai un ordin, legat de un dosar, erai obligat să-l execuți; și azi se fac „recomandări”, dar vreau să cred că nimeni nu-și riscă cariera (merge o cacofonie) dacă are curajul să spună „Nu”. Și dacă e dispus să lupte pentru dreptul lui de a da sentința care i se pare corectă, în deplin acord cu legea.

2. Ar trebui trecută cu vederea colaborarea unor magistrați cu serviciile Securității, dată fiind experiența și competența acumulată (știut fiind că un bun specialist se formează în mulți ani) sau ar trebui ca aceste persoane să fie expuse și îndepărtate din profesie? Soluția din Germania de Est, unde, după căderea zidului și

reunificare, judecătorii din perioada comunistă au fost îndepărtați, este cea mai bună?

Nu cred în soluțiile „globale”. Am cunoscut canalii, care nu erau nici măcar membri P.C.R., și nu pot să trec cu vederea peste faptul că lucrurile sunt mai complicate, când e vorba de viața unui om, decât pot fi cuprinse în sintagma „colaborare cu securitate”. Fiecare viață ascunde o dramă, un moment de grea cumpănă, trebuie judecat fiecare caz în parte și nu dat „ucazuri”. Dar, tot atât de adevărat e faptul că un om care mărturisește o eroare pe care a făcut-o, din varii motive, e mai ușor să fie privit ca „liber”, neșantajabil etc..

3. Considerați că și în prezent, în lume și în România, puterea politică exercită influență sau control asupra magistraților? În ce modalitate? Prin ce pârgii?

„Control” e poate mult spus, influență cu siguranță se încearcă să se exercite. Cazul Tăriceanu (prim-ministru) Patriciu (prieten și coleg de partid) Monica Macovei (ministrul justiției) poate fi predat ca un studiu de caz. Și încă altele, de care presa pomenește mereu. N-aș putea spune că am auzit, eu nu am reținut, vreun caz în care un magistrat a făcut public, cu probe, încercarea unui om politic de a-l influența într-un fel. Cu excepția nefericitului, fost procuror, (sincer nu i-am reținut numele) care în campania prezidențială s-a gândit să joace carte marii revanșe atacându-l pe Băsescu, fără a putea produce probe relevante.

4. Dacă ar trebui să vă adresați unei instanțe din România, pentru a vă ocroti un drept, ați avea încredere în sistem, în general, și în judecător, în special? Există vreo diferență între ceea ce ar trebui să fie un judecător și ceea ce el este, în realitate?

Când le apare o bubă undeva, mulți din „lumea bună” se duc la Viena. Eu unde aş putea să mă duc să-mi caut dreptatea?

În Egiptul antic, și nu numai acolo, existau „sacerdoții” de al căror cuvânt nu îndrăznea să se îndoiască nimeni. În ziua în care magistrații, Justiția s-ar apropia de ce ar trebui să fie, din ziua aia întrebarea dvs. privind diferența între România lui Ceaușescu și România din Uniunea Europeană nu și-ar mai avea sens.

5. Ce socotiți că ar trebui să facă membrii acestui corp profesional pentru întărirea independenței și sporirea încrederii publicului în actul de dreptate? Cum ar trebui să se comporte un judecător? S-a născut oare judecătorul ideal?

Să se respecte. Să realizeze că sunt dintre cei mai aleși oameni pe acest pământ pentru că viețile multora (nu în sensul strict al cuvântului), atâtor de mulți, depind de judecata și de cinstea lor. Să-și onoreze menirea! **Fiecare magistrat are în raniță bastonul de „judecător ideal”**. Totul e să aibă tăria să-l poarte.